

Kazatel: Josef Hurta

Písně:

Čtení: Iz 40,1-11

Text: L 3,3-6 *I začal Jan procházet celé okolí Jordánu a kázal: "Čiňte pokání a dejte se pokřtít na odpouštění hříchů", jak je psáno v knize slov proroka Izaiáše: "Hlas volajícího na poušti: Připravte cestu Páně, vyrovnejte mu stezky! Každá propast bude zasypána, hory i pahorky budou srovnány; co je křivé, bude přímé, hrbolaté cesty budou rovné; a každý tvor uvidí spasení Boží."*

Připravte cestu Páně, vyrovnejte mu stezky, vyzývá nás prorok Izajáš. A my tuto výzvu dobře známe, nasloucháme jí pomalu každý rok před Vánoci. Ale přesto: Rozumíme tomu, co nám chce Bůh skrze Izajáše říct? Co je to za „cestu“, kterou máme připravit? Kam ta cesta vede? A jak se to vlastně dělá – jak se „připravuje“ ona cesta?

Možná nás dnes Izajáš povzbuzuje k proměně společnosti: k proměně našeho chování, ale i k proměně jednání lidí okolo. Možná máme Pánu Bohu připravit cestu do našeho okolí, k lidem kolem nás! Třeba tím, že vstoupíme do politiky – a tam se budeme prát o to, aby Boží řády byly ve světě respektovány a dodržovány. Anebo nás volá k tomu, abychom druhým sloužili. Abychom pomáhali slabým a nemocným a navštěvovali staré a opuštěné bližní. Anebo nás navádí, abychom druhé seznamovali s radostnou zvěstí, s evangeliem, tedy abychom kázali, vyučovali, přednášeli, pořádali vánoční koncerty a jiné akce. Anebo nás povzbuzuje, abychom se zasazovali dejme tomu o správné zacházení s přírodou - se zvířaty, se stromy, s pitnou vodou... Abychom bojovali proti znečištění planety, kterou Bůh stvořil. Abychom se stali aktivními na tomto poli.

Možná nás k něčemu takovému skutečně Bůh volá – abychom Pánu připravovali cestu k tomu, co on stvořil a co se mu odcizilo – k lidem, ke společnosti, k přírodě. Možná... Možná v jiném kázání bych to tak řekl. Ale dnes o to nepůjde. Izaiášův text lze vyložit i jinak. *Připravte cestu Pánu, vyrovnejte jemu stezky*... Jakkoli to bude znít podivně, tato adventní výzva je vlastně výzvou k pasivitě, k nečinnosti, nebo alespoň k omezení vlastní aktivity. A k uprostranění našemu Pánu. To on vstupuje na scénu, ne my. Jemu je třeba dát prostor, jeho službě, jeho práci. V adventu se máme stát pasivními příjemci. Žádnou aktivitu, žádnou činnost po nás Bůh nevyžaduje. Alespoň ne v první řadě. Protože on sám chce vstoupit a něco udělat pro nás. A my to máme čekat a těšit se na to, jako se děti těší na vánoční dárky.

Pokusím se to blíže vysvětlit: Prvním cílem té cesty, po které půjde Kristus, je totiž naše vlastní srdce. Naše nejnítěnější nitro – to je cíl cesty, kterou máme Pánu Ježíši Kristu připravit. V první řadě totiž naše nitro potřebuje hlubokou proměnu, pořádný Boží zásah, důkladný střet s Kristem. A k čemu nás – až po této hluboké proměně srdce – Duch svatý povolá, jak si nás využije k dílu spásy v tomto světě - to už je věc druhá!

S každým z nás má jistě Bůh své záměry. A s každým z nás má Bůh jiné záměry. Ale to, co máme všichni společné, je příprava našeho srdce pro setkání s Kristem. To, čím musíme bezpodmínečně začít, je příprava našeho nitra na příchod Krista.

Tak tedy: *Připravte Pánu Bohu cestu do vašeho srdce.*

A teď další obtíž: Jak se to vlastně dělá? Jak se připravuje cesta Kristu do našeho srdce? Teď vás ovšem zklamu, milí bratři a sestry: taková příprava je totiž velmi, velmi... jednoduchá. V upřímné modlitbě poprosím Krista, aby vešel do mého srdce, jinými slovy, dovolím mu, aby do mě vstoupil jako duch, aby prostoupil celou moji bytost, aby byl skutečně mým Pánem, aby mě začal jako můj Pán ovládat – a pak už jen čekám, co se bude dít.

Říkáte si, že jsem to trochu ošidil, nebo ochudil – možná proto, že neznám žádné složité techniky, jak se to dělá, aby Kristus ve mně přebýval. A jistě je to také určitá metafora. To je pravda. Ale já skutečně žádné složité techniky neznám. Protože nejsou potřeba. Prostě se otevři Kristu. Pozvi ho k sobě – upřímně a s důvěrou. Dovol mu vstoupit. A on přijde. To, co říkám já o Kristu, formuluje prorok Jeremiáš o zákonu: Svůj zákon jim dám do nitra, vepíši jim jej do srdce, říká Hospodin. Duch

Kristův, Duch nového zákona vstoupí do tvého srdce a ovládne jej. Což není obraz nesvobody, ale naopak osvobození od všelijakých duchů nesvatých a zotročujících. Kam vstoupí Kristus, tam vstoupí jeho vláda, nebo jak říkáme jeho království.

Možná vás napadne, že takto mluvit je předčasné. Že se dá toho dost zvládnout i bez Krista. A také, že je třeba si nejdříve uklidit, pořádně vymést všechny pokojíky srdce. Že je zapotřebí vyházet a zlikvidovat a spálit všechno zlé a hříšné – dřív než svatého Krista pozveme dál.

Ještě přece musíme zasypat všechny ty propasti v našem srdci, všechny slabosti a nízkosti, které v sobě přechováváme a mnohdy si je i hýčkáme. Aby se Kristus nezděsil, jak slabí a porušení ve skutečnosti jsme. Ještě musíme srovnat se zemí všechny naše pahorky, všechny vyvýšeniny, veškerou naši pýchu, kterou si v srdci nosíme, ještě musíme odkudsi vyhrabat nějakou tu pokoru a vystavit ji Bohu na odív.

Jenže pozor! Všimněte si, jak interpretuje Izaiáš Jan Křtitel. On říká: *Každá propast bude zasypána* – ne, že vy máte zasypat každou propast. *Hory i pahorky budou srovnány* – neříká srovnejte se zemí všechny hory a pahorky. *Co je křivé, bude přímé* – a ne, že vy máte narovnat všechny zákruty svého srdce. *Hrbolaté cesty budou rovné* – a ne: zasypte všechny nerovnosti. Proč? Protože to je úkol Ježíše Krista, kterého pozveme do našeho nitra, do nitra pokřiveného i nerovného. To je v pravomoci Ježíše všechno to urovnat. A my nakonec velmi dobře víme, že tomu tak je. Protože my jsme na své vlastní srdce krátcí. Protože nemáme sami od sebe dost sil, abychom naše nitro skutečně proměnili. Ve světě, kolem nás můžeme změnit kde co. Ale vlastní srdce změnit neumíme.

A řekněme to ještě jasněji: Právě proto, že v našich nitrech jsou bezedné propasti i nepřijatelné výšiny, právě proto, že naše srdce jsou pokřivená – právě proto chce Kristus přijít, aby nás uvnitř změnil.

A až s naším nitrem on sám něco provede, až začneme pozorovat svoji hlubokou proměnu, pak se bude plnit ta nádherná věta: *Každý tvor uzří spasení Boží*. To spasení, které jednou uzří celé stvoření, se odehraje nejprve v našem nitru – z nepochopitelné Boží lásky.

Milí bratři a sestry, Ježíš Kristus jistě vstoupí do našeho nitra a promění jej, budeme-li o to stát, budeme-li o to prosit. Ale to není všechno. On následně z našeho srdce utvoří cestu. Cestu k lidem kolem nás. Z našich srdcí poplynou řeky vody živé, jak čteme v Janově evangeliu. Skrze nás pak bude Kristus postupovat do srdcí druhých lidí. Vlastně: naše srdce – to je jakási Kristova zastávka na cestě k srdcím našich blízkých. A proto i dnes prosme, aby vstoupil do našeho života a proměnil nás zevnitř. A potom aby skrze nás navštívil a potěšil také naše bližní.

Modlitba: *Pane Ježíši Kriste, tak jako mnozí z nás už mnohokrát v našem životě i dnes tebe prosíme: Vstup do našeho srdce. Vstup do něj ty sám a udělej v něm svůj pořádek. A také tě prosíme, abys skrze nás proměňoval a pozvedal životy druhých lidí. Amen.*

Přímluvná modlitba: *Pane náš, Ježíš Kriste, přijď a proměňuj nás k obrazu svému. Lidem nepokojným a roztěkaným dej svůj pravý a hluboký pokoj. Lidem dezorientovaným ukaž pravé hodnoty tvého království. Lidem samolibým ukaž, čím si mohou nechat od tebe posloužit. Lidem smutným vlej do srdce svou radost. Lidem zavrženým zjev svou lásku. Nemilosrdným dej zakusit své milosrdenství. Zklamaným dodej naději. Nám všem hříšným dej své odpuštění. Děkujeme ti, že jsi nás smířil se svým nebeským Otcem. Amen.*